

[Kaj Poulsen]

De væsentligste økonomiske parametre, som Folketinget og lovgivningsmagten har at regulere landet efter, er sat ud af kraft. De er sat ud af kraft, fordi 150 medarbejdere fra PROSA er i strejke; men ca. 350 personer har regeringen lockoutet.

Det har fremkaldt den situation, vi står i i dag. Vi kan sige, at regeringen ikke har haft overblik over, hvad den situation, som den i stor udstrækning selv har skabt, ville føre landet ud i, nemlig det, statsministeren har sagt: til randen af et administrativt kaos.

Så kommer regeringen med dette lovforslag om et panikindgreb. Pludselig er det gået op for regeringen, at denne konflikt, som den selv har været en væsentlig del af, kan få en katastrofal virkning på samfundet. Det på trods af, at der er gået måneder, uden at regeringen har rørt sig ud af flækken og, efter de oplysninger, vi har fået, ikke har været særlig interesseret i forhandlingerne.

Men man kunne jo mistænke regeringen for, at det er bekommet den ganske vel, at denne konflikt har kørt. Man har ikke fået de månedlige tal for handelsbalancen. Vi har ikke set økonomiministeren, som vi nu har set det de sidste 2-3 år hver måned, sige til fjernsynet: ja, nu må vi lige se i næste måned, hvordan handelstallene bliver. Vi har ingen tal fået.

Og så kommer regeringen altså her med et panikindgreb og sørger godt og grundigt for, at befolkningen ikke kan få en antydning af, hvordan det går økonomisk, før valget skal udskrives. Det kunne jo godt være, regeringen havde planlagt dette her ordentligt, men det tør vi faktisk ikke engang beskyldte regeringen for. Vi tror, det er manglende overblik og dårlig ledelse af landet.

Den udvikling, samfundet har været inde i de sidste år, og den udvikling, vi vil komme ind i i årene fremover, viser tydeligt, at samfundet på en række områder bliver indviklet. Derfor må vi naturligvis også under udvalgsarbejdet have at vide, hvilke planer regeringen har om så ømtålige områder som det, dette lovforslag omhandler. Hvordan får vi sikret kommunikationen til disse områder? Hermed mener vi naturligvis, at hvis det er sådan, at vi fortsat i dette samfund mener, at postbude og brevberere skal være tjenestemænd, så har den teknologiske udvikling i samfundet gjort, at vi også må til at se på en række andre områder.

Vi håber, vi i udvalget kan få afklaret, hvad regeringen mener på dette område, for vi kan naturligvis ikke have, at en regering på den måde, som det her er sket, fører landet ud på grænsen af det administrative kaos – det er regeringens egne ord. Jeg tror aldrig, vi har set regeringer optræde på den måde. Jeg tror aldrig, vi kommer til at se det oftere.

Det er Socialdemokratiets opfattelse, at vi skal have en seriøs og forsvarlig behandling af dette lovforslag i udvalget. Vi vil have gennemgået, hvad der ligger i det ganske tekniske lovforslag, som arbejdsministeren har fremsat, og vi vil naturligvis ikke på baggrund af den udvikling, der i øvrigt har været i dag, fremskynde noget. Vi skal have behandlet denne sag seriøst og forsvarligt.

På baggrund af det, som regeringen altså har ført landet ud i, føler Socialdemokratiet sig nødtvunget til at stemme for dette lovforslag ved tredje behandling, men det er ikke med glæde. Det er en uskik, at regeringen kan føre en sådan politik, at de frie forhandlinger faktisk er en illusion.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det tog jo ret lang tid, før vi kom frem til, hvordan Socialdemokratiet egentlig stillede sig til det her lovforslag, men det kom da til slut.

Så vil jeg godt spørge hr. Kaj Poulsen: hvad har egentlig ændret sig, siden hr. Svend Auken i går til Information udtalte, at han da ikke kunne se, at der var noget som helst samfundstruende i denne konflikt, til i dag, hvor det er så samfundstruende, at Socialdemokratiet om end nødtvunget og meget mod sin vilje – man bryder sig slet ikke om det – alligevel vil stemme for det? Hvad er det, der har ændret sig?

Connie Hedegaard (KF):

Det er jo tydeligt, at hr. Kaj Poulsen og Socialdemokratiet har haft store problemer med på én og samme gang at lægge afstand til regeringen og så alligevel ende med nødtvunget at stemme for det, man selv kalder og tillader sig at kalde et panikindgreb.

Det Konservative Folkeparti synes ikke, at der er tale om nogen form for panikindgreb. Men vi synes heller ikke, at det er specielt morsomt at medvirke til at gribe ind i en lø-